

Sygn. akt I CNP 58/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie skargi Wspólnoty Mieszkaniowej L. w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt IV Ca (...), wydanego
w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej L. w W.
przeciwko E. P. i S. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., po rozpoznaniu sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej L. w W. przeciwko E. P. i S. P. o zapłatę, wyrokiem z dnia 22 października 2010 r. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 13 612,30 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 10 509,47 zł od dnia 12 czerwca 2007 r., a od kwoty 3 102,83 zł od dnia 14 lipca 2008 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach procesu.

Na skutek apelacji pozwanych, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 3 540,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2007 r., natomiast dalej idące powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu poniesionych w pierwszej oraz w drugiej instancji.

W dniu 15 września 2015 r. Wspólnota Mieszkaniowa L. w W. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 grudnia 2014 r., zarzucając, że wyrok ten jest niezgodny z art. 373 w związku z art. 168, 169 § 1 i 3 i 171 k.p.c., z art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 3 k.p.c., z art. 378 § 1 w związku z art. 379 pkt 4, art. 367 § 3, art. 397 § 2 i art. 350 § 1 k.p.c. oraz z art. 328 § 2 k.p.c. Zdaniem skarżącej, Sąd Okręgowy naruszył powołane przepisy postępowania przez:

- wydanie wyroku w sytuacji, w której apelacja powinna być odrzucona, gdyż wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 14 marca 2012 r. o odrzuceniu apelacji został odrzucony postanowieniem tego Sądu Rejonowego z dnia 14 października 2012 r.;
- nieuwzględnienie nieważności postępowania spowodowanej wydaniem przez Sąd Rejonowy prawomocnego postanowienia o odrzuceniu wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie o odrzuceniu apelacji;
- nieuwzględnienie nieważności postępowania spowodowanej wydaniem w dniu 21 października 2013 r. postanowienia, uchylającego postanowienie

Sądu Rejonowego z dnia 14 marca 2012 r., w składzie jednego sędziego, które następnie zostało zmienione postanowieniem z dnia 13 stycznia 2013 r. przez sprostowanie omyłki w ten sposób, że - z naruszeniem art. 350 § 1 k.p.c. - powiększono skład orzekający do trzech sędziów;

- nieustosunkowanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wskazanych naruszeń prawa.

Przystępując do wstępnej oceny merytorycznej wniesionej skargi, trzeba mieć na względzie właściwe rozumienie pojęcia niezgodności z prawem, którym ustawodawca posłużył się w art. 424¹ k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Oznacza to, że przesłanką stwierdzenia na podstawie art. 424¹ k.p.c. niezgodności prawomocnego wyroku z prawem jest jego wydanie w następstwie rażąco wadliwej wykładni bądź oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa, którego rozumienie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174). Innymi słowy, niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tym, że zaskarżony wyrok został wydany w wyniku naruszenia powołanych przepisów prawa. Podniesione zarzuty świadczą o niedostatecznym zapoznaniu się przez skarżącą z aktami sprawy. Z akt tych wynika bowiem, że Sąd Rejonowy w W. w dniu 14 marca 2012 r. wydał postanowienie o odrzuceniu apelacji pozwanych, które - pomimo podejmowanych wcześniej prób doręczenia - zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanych w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c. dopiero po upływie siedmiu dni od powtórnego awizowania w dniu 30 sierpnia 2012 r. (k. 298).

W dniu 7 września 2012 r. pozwany wniósł do Sądu Rejonowego pismo zawierające zarówno zażalenie na postanowienie z dnia 14 marca 2012 r. o odrzuceniu apelacji, jak i wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia tego zażalenia.

W dniu 14 października 2012 r. przewodniczący wydał zarządzenie o nadaniu zażaleniu pozwanego na postanowienie odrzucające apelację dalszego biegu, ponieważ zażalenie to zostało wniesione w przepisany terminie (k. 307). Równocześnie, w dniu 14 października 2012 r., Sąd Rejonowy wydał postanowienie o odrzuceniu wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie z dnia 14 marca 2012 r. (k. 309).

W sytuacji, w której zażalenie na postanowienie z dnia 14 marca 2012 r. o odrzuceniu apelacji zostało wniesione w terminie, wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia był bezprzedmiotowy.

Zgodnie z zarządzeniem przewodniczącego z dnia 5 lutego 2013 r., akta sprawy wraz z zażaleniem pozwanego na postanowienie z dnia 14 marca 2012 r. zostały przedstawione Sądowi Okręgowemu (k. 341).

Postanowieniem z dnia 21 października 2013 r. Sąd Okręgowy w W. , po rozpoznaniu zażalenia pozwanego na postanowienie z dnia 14 marca 2012 r. o odrzuceniu apelacji, uchylił zaskarżone postanowienie z przyczyn, które zostały wskazane w uzasadnieniu. Oryginał postanowienia z dnia 21 października 2013 r. został podpisany przez trzech sędziów, natomiast w rubrum została wpisana jedynie przewodnicząca SSO B. J. (k. 348). Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy sprostował postanowienie z dnia 21 października 2013 r. w ten sposób, że po słowach: „Przewodniczący: SSO B. J. ” wpisał słowa: „Sędziowie: SSO M. Ł.” oraz słowa: „SSO E. G. ” (k. 356).

W dniu 12 czerwca 2014 r. akta sprawy zostały przedstawione Sądowi Okręgowemu w W. w celu rozpoznania apelacji pozwanych (k. 376).

Analiza podejmowanych czynności pozwala na stwierdzenie, że podniesione przez skarżącą zarzuty naruszenia przepisów postępowania są nieuzasadnione. Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącej, Sąd Okręgowy nie naruszył art. 350 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., prostując oczywistą omyłkę w komparycji

postanowienia z dnia 21 października 2013 r., polegającą na pominięciu imion i nazwisk sędziów, którzy uczestniczyli w jego wydaniu i złożyli pod nim swoje podpisy. W sytuacji, w której pismo zawierające zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji zostało wniesione w przepisany termin, zawarty w tym piśmie wniosek o przywrócenie terminu został odrzucony jako bezprzedmiotowy. Sąd Okręgowy władny był rozpoznać wspomniane zażalenie, a - wobec uchylenia postanowienia odrzucającego apelację - rozpoznać wniesiony środek odwoławczy.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że wniesiona skarga jest oczywiście bezzasadna i na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia jej do rozpoznania.